

telsen af §§ 6 og 13. Mindretallet maa i høj Grad beklage at disse Bestræbelser ikke har ført til Maalet, men Skylden herfor ligger hos Udvalgets Flertal. Igennem et nedsat Underudvalg, hvori alle Partier var repræsenterede, udarbejdedes Forslag, der samlede den største Del af Udvalgets Medlemmer, men desuagtet er Resultatet sluttelig blevet, at Regeringspartiets Medlemmer paa et Hovedpunkt stillede sig i Modsætning til det oprindelig udførte Arbejde og endog foreslog Satsene i § 6 betydeligt forringede i Forhold til det af Ministeren fremsatte Forslag.

Mindretallet forsøgte sluttelig at samle Udvalget igen om Underudvalgets Forslag til § 6 ved at gøre en betydelig Indrømmelse om Formindskelse af Statstilskuddet til de københavnske Sygekasser, men Flertallet afbrød videre Forhandling paa det Punkt.

Mindretallet ønsker, at Loven ikke skal indeholde faste Grænser for Indtægt og Formue, hvorfor Flertallets Ændringsforslag under Nr. 2 lige saa lidt kan tiltrædes som Regeringsforslaget. Mindretallet stiller derimod Ændringsforslag Nr. 1 til § 6 i den Skikkelse, hvori det udarbejdedes af Underudvalget og paa et vist Tidspunkt tiltraadtes af Udvalgets Flertal. Mindretallet kan i det væsentlige tiltræde Flertallets Motivering *imod de faste Grænser*, saa meget mere som denne Motivering oprindelig gjaldt Mindretallets Forslag under Nr. 1, hvoraf Konklusionen maa blive, at *de faste Grænser* udelades af Loven. Mindretallet maa endvidere tilføje, at de svundne 20 Aar er forløbet uden at Loven har indeholdt faste Grænser, og det erkendes formentlig fra alle Sider, at Sygekasserne har haft en Udvikling i disse Aar, der har været i høj Grad heldig for hele Samfundet. Der er ikke Trang til faste Grænser i Loven, men til en Vejledning angaaende de ofte meget forskellige Forhold, der bør give Ret til Optagelse og til Forbliven i anerkendte Sygekasser med Ret til at oppebære Statstilskud.

Mindretallet ved sig paa dette Punkt i Overensstemmelse med Statens nuværende

og med Statens forhenværende Tillidsmand i Sygekasseinstitutionen — Sygekasseinspektøren —, ligesom Mindretallets Standpunkt indtages af alle de i praktisk Sygekassevirksomhed kyndige Mænd, der igennem mange Aar har ledet Sygekasserne paa en Maade, der har været til Held for Samfundet og til Gavn for den Del af Befolkningen, der har størst Interesse i Sygekasse-Institutionen.

De anerkendte Sygekassers Organisation for hele Landet afholdt ekstraordinært Delegeretmøde i København den 27. Novbr. 1912 i Anledning af Sygekasselovens Revision, og som det fremgaar af Bilag Nr. 1 vedtog nævnte Møde *enstemmig* en Udtalelse imod *de faste Grænser*.

Mindretallet maatte alene af Hensyn til denne Udtalelse advare imod Vedtagelse af Ændringsforslag Nr. 2, da man neppe bør udtrykke Foragt for de Raad, der gives af Mænd, der bedre end andre kender Vanskelighederne ved at faa Sygekasserne til at fungere efter deres Bestemmelse.

Mindretallet nævner endvidere, at det under 19. Maj 1910 af Indenrigsministeren nedsatte Udvalg ligeledes er gaaet *imod faste Grænser*, hvorimod Udvalget foreslog, at Indenrigsministeren „*efter forud indhentet Erklæring fra Sygekassenævnet*“, hvert 5te Aar skal udstede en Bekendtgørelse til Vejledning ved Afgørelsen af, hvilke Personer der ifølge deres økonomiske Stilling kan være Medlemmer af anerkendte Sygekasser.

Det er den her udtalte Tanke, Mindretallet kan tiltræde, men man har samlet sig om Ændringsforslag Nr. 1, hvorefter Rigsdagen ogsaa faar Adgang til at gøre de Anskuelse gældende, som maatte næres indenfor dennes forskellige Partier om en Sag, der naturligvis er af stor Vigtighed for Staten som bidragydende Part.

Mindretallet mener, at Indenrigsministeren maa have Ansvaret for den paa gældende Bekendtgørelses Indhold. Det Udvalg, der, i Henhold til Ændringsforslag Nr. 1, bestaar af Sygekassenævnets For-